

Съдбата на егологическата догма след психоаналитичния обрат

**Работна среща на модул „Социоанализа и психоанализа“,
бакалавърска програма „Социология и науки за човека“**

**17 декември 2014 г., 13.00 ч.
16 аудитория, „Костаки Пеев“**

Разклонените корени на егологическата догма в европейското мислене може да бъдат проследени назад и много отвъд Декарт, ала тъкмо с Декарт егологията бива догматизирана по начин, който ще бележи развитието на философията и всички социални и хуманитарни науки от Новото време насетне. Сред различните обрати, през които тази догма минава (трансцендентален, диалектически, езиков и т.н.) обаче, има един, който не просто ще я разтърси, а ще отвори пътя за осветляване на сляпото петно на собственото ѝ конструиране и възможност, където материалният момент и трансценденталното условие се оказват изначално преплетени. Психоаналитичният обрат спомага по нов начин да се постави въпроса за Аз-а не само в психологията, но и в социологията и философията. Но какво се случва след нашествието на психоанализата? Извървява ли тя открития нов път, или отвъд двете топки на Фройд, отвъд въображаемото, символното и реалното на Лакан, отвъд егопсихологията на Ериксън и логотерапията на Франкъл, е нужно усилване от различен тип, за да се предложи една неklasическа аналитика на фракталните идентичности, която да може адекватно да опише случващото се в съвременното и да предложи надежен инструмент за изледване и трансформиране на онези процеси, които ни правят това, което сме? В рамките на срещата по модул „Социоанализа и психоанализа“ се надяваме да поставим този въпрос, който също е въпрос за начина, по който мислим болката и ранимостта днес. И самото задаване на този въпрос минава през едно питане за отношенията между завещанията на психоанализата и все още младата социоанализа. Социоанализата се занимава с проблема за самонаследяването, успешно или не, което предполага да се вземе предвид възможността за двойствени, отрицателни, множествени идентичности, както и начина, по който наследяването структурира условията за възможност определени биографими да се окажат практически истинни или неистинни. Това обаче повлича едно неизбежно подемане и трансформиращо преосмисляне на понятията за Аз и То от втората топка на Фройд, на разбирането за отношенията между субект и език, на схващането за интерсубективната конституция на света на живота и т.н. А така предполага и цялостна преоценка на класическата егологическа проблематика.